גלריה אחד העם תשע | הפקולטה לאמנויות | מכללת סמינר הקיבוצים

הילה בן אריי
מִשְׁמָר

אוצרת: דרורית גור אריה
אוצרת משנה: מיכל שביט

Kibbutzim College of Education
Art Gallery הגלריה לאמנות
במכללה סמינר הקיבוצים

הילה בן אריי | מִשְׁמָר

להרשמה לניוזלטר של הפקולטה לאמנויות

סמינר הקיבוצים - המכללה לחינוך, לטכנולוגיה ולאמנויות (ע"ר)

סמינר הקיבוצים
המכללה לחינוך ולאמנויות מספר 1 בישראל

קרן יהושע רבינוביץ לאמנויות תל אביב ע"ר
YEHOSHUA RABINOVICH TEL AVIV FOUNDATION FOR THE ARTS

מפעל הפיס

עבודת הוידאו
בימוי, תסריט, כוריאוגרפיה: הילה בן ארי
בהשתתפות: אור אדרי, אביגיל אריאלי, יערה שחורי
רקדניות: גל בן טוב, מעין סיני
צילום: אביגיל שפרבר
תאורה: יאנה מיטניק
עריכת תסריט: מירי רוזובסקי
עריכת וידאו, עיצוב תמונה וצבע: אורי נועם
עיצוב סאונד: בניה רכס
ע. במאית, ע. צלמת: שיר מזרחי
הפקה: רותם אלבק
הקלטה: אודליה רוזנצוויג
איפור: ג'ני קלר
ייעוץ לשוני: עדי אמסטרדם

שירים מאת אור אדרי:
"זיכרון קצר" (לחן ומילים: אור אדרי),
"עבים כבדים" (לחן: אור אדרי, מילים: יעקב שטיינברג).

שירים מאת יערה שחורי:
"זכוכית" ו"נורה" מתוך "הזמנים הרועדים שלנו", פרדס, 2024;
"איילה וציפור" מתוך "אצבע, שן, כנף", עם עובד, 2010;
וכן קטע פרוזה מתוך "אקווריום", כתר, 2016.

הקמת התערוכה
Low Signature Bags, פרואייוי, שרון שכטר עיצוב בע"מ,
יגאל גדליהו, יבגני חבין וצוות הפקולטה לאמנויות

תודות ורד רפאלי, ינון פרס, טל יחס, עירית תמרי,
בית הספר לקולנוע ובית הספר למחול,
הפקולטה לאמנויות סמינר הקיבוצים.

תודה גדולה ומיוחדת: יהל דותן, חגית און

מוקדש באהבה להוריי, ציפי וחנוך בנארי ז"ל

מִשְׁמָר | הילה בן ארי

הגוף כאתר פעולה הכומס זיכרונות, ניצב במוקד מיצב הוידאו החדש של הילה בן ארי. העבודה מהווה ציון דרך במחקרה האמנותי העוסק בגוף הנשי, בגבולותיו החדירים ובמתח שבין אילמות ודיבור. ב"מִשְׁמָר" מבקשת בן ארי להיכנס אל הרגעים בהם מתרחש אירוע טראומתי שנצרב בגוף, תוך ניסיון להקשיב לגוף שנאלם ולתת לו "לדבר".

בספרו "W או זכרון-הילדות" בונה ז'ורז' פרק עלילה אוטוביוגרפית משברי הזיכרונות של ימי ילדותו, כמחוז רפאים מלא שיכחות, ספקות, חסכים והשערות. נקודת המוצא לפרויקט של בן ארי היא אותה פעולה של היזכרות, זיכרון מעורפל ומשובר שנמהל בימי ילדותה, חוויה שלא ניתן לשים עליה אצבע או לתפוס אותה בשלמותה.

חלל התערוכה, הנע בין חדר אינטימי ומרחב של במה, מזמן את הצופות.ים אל תוך מופע המסתעף בין מספר מסכים, כפרגמנטים של חוויה מפוצלת. הקהל מצוי בקרבה אל הדמויות המופיעות בוידיאו ואל ההתרחשות הנרקמת בחלל. סמיכות זו, ללא תיווך בימתי מורחק, מהווה חלק מהפרקטיקה של בן ארי, היוצרת בעבודותיה כוריאוגרפיה מרחבית, בה תנועתו העצורה של הגוף המוקרן כמו נוכחת פיזית בחלל.

במסך גדול ממדים, החולש על פנים החדר כבמה מפוצלת, מופיעות השחקנית אביגיל אריאלי, הסופרת והמשוררת יערה שחורי והמוזיקאית אור אדרי. אריאלי מבצעת מונולוג ובו סט הוראות הסורקות את מצב הגוף, כדיבוב החלקים הסומטיים של הטראומה. לצידה, שחורי ואדרי מבצעות מגוף יצירתן הספרותי והמוזיקלי, כששיריהן נעים בין המופשט לקונקרטי ונוגעים בפגיעות ילדית ונשית, אשמה ונחמה.

בסמוך, בשני מסכים אחרים הפרוסים בחלל, שתי רקדניות מופיעות ברצף תנועתי. האחת ניצבת בגבה לקהל בעוד השנייה מוקרנת שכובה על גבי במה נמוכה, כשהמנחים הבסיסיים של עמידה ושכיבה מתקיימים כפיצול דיסוציאטיבי בתווך שבין הכרה ותת הכרה ובין ערות לשינה. כבחוויה פנומנולוגית, העבודה מזמנת התכנסות בתוך מרחב המהדהד את חלקיו השונים של הזיכרון הגופני וכן מעלה על הדעת מפגש של שירה, הקראה ושיחה לפני השינה. ההתרחשות מוקרנת במחזוריות, כזמן עבר הנמתח אל הווה מתמשך, כמבנה חמקמק בו מתקיימים בה בעת ניתוק ומשך, פירוד והתלכדות מחדש.

דרורית גור אריה, אוצרת התערוכה, אביב 2025